

отъ любсвь-та, отъ Италянскый въздухъ, отъ цвѣ-
тъ-тѣ на възрасть-та, отъ славно-то му занятіе
кое-то съ захванали всичкы-тѣ царскы колена, отъ
тържества-та, отъ балове-тѣ, отъ Венеціанскы-тѣ
карлавалы и отъ красны-тѣ жены, кои-то той мо-
же да обыча и кои-то трѣба да го обычатъ, не
ли е тѣй, госпоже? — Прочее палѣйте му.

(Низко)

— Ако ся маете още щѣ извикамъ,

[Тя назива на Дженаро безъ да каже дума]

ДЖЕНАРО.

Благодарѣхъ ви милостивый господарю, дѣто мя
оставяте да живѣхъ за бѣдна-та си майка.

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, пастариа.

Охъ! Безчеловѣщина!

ДОНЪ АЛФОНСЪ, като не.

На здравца, Дженаро, да вы подари Богъ дѣл-
гы години.

ДЖЕНАРО.

И на васъ еще по-дѣлгы. (Ше)

ДОНА ЛЮКРЕЦІЯ, настрана.

О Боже!

ДОНЪ АЛФОНСЪ, настрана.

Свърши ся. (Высоко)

Оставямъ вы вече, Дженаро. Можете да трѣгне-
те за Венеція когато искате.

[Низко на дона Люкреція]

— Благодари ми, госпоже, гдѣ-то ва оставямъ
сами за да ся опростите. Можете живя съ него
до послѣдній му часъ

[Той излиза; стражары-тѣ отиватъ с' него].